

[Knud Kristensen.]

større Eksporten er, desto bedre. Det er af Betydning for Eksporterhvervene, det er af Betydning for Skibsfarten, det er af Betydning for Handelen, baade den store Handel og Detailhandelen, det er af Betydning for Industrien, det er, kort sagt, af overordentlig Betydning for alle Erhverv i vort Land, for hele Samfundet.

Det er undertiden, naar man har haft disse Ting til Behandling her i Salen og ogsaa udenfor, fremstillet, som om Eksporten var en speciel Interesse, i første Linie for Eksporterhvervene, og at det var et Offer fra de andre Erhvervs Side, naar man traf Foranstaltninger til at faa vore Eksportvarer afsat paa de udenlandske Markeder. Jeg erindrer om, at man ofte hører den Opfattelse fremsat, at naar vi har maattet indgaa paa Englands-Traktaten, var det et Offer fra andre Erhverv specielt paa Landbrugets Alter. Jeg vil gerne heroverfor sige, at det er min bestemte Opfattelse, at dette at sikre vor Eksport er i alle Erhvervs Interesse, og til syvende og sidst, hvis vi skulde dele dem, er jeg tilbøjelig til at tro, at det er mere i Hjemmemarkedsvirksomhedens Interesse, end det er i Eksporterhvervenes Interesse.

Et Landbrug i vort Land kan eksistere uden Eksport, det blev et primitivt Landbrug, det blev et Landbrug, som vi kun har kendt fra lang Tid tilbage, men det kan eksistere, dets Udøvere kan faa Føden. Men kan Industrien eksistere? Efter min Opfattelse kan den det ikke, og derfor er hele Talen om, at dette at sikre vor Eksport er en speciel Interesse for Eksporterhvervene, og at der fra de andre Erhvervs Side bringes et Offer paa Eksporterhvervenes Alter, grundforkert. Det er et Livsspørgsmaal at faa det mest mulige afsat til Udlandet, og her har jo Staten grebet ind, ogsaa foretaget en Del Vareudvekslingsaftaler. Men jeg tror, at vi til dette Spørgsmaals Løsning ogsaa i høj Grad har Brug for det private Initiativ. Vi har Brug for, at ogsaa den private Handelsmand tager den Sag i sin Haand og søger i saa vid Udstrækning som muligt at faa vore Varer afsat paa de Markeder, som man ikke gennem officielle Handelsforhandlinger er i Stand til at aabne. Og hvis det er muligt at faa saadanne private Vare-

udvekslinger bragt i Stand, kan jeg ikke se rettere, end at det er noget, vi maa se paa med den største Velvilje og gøre vort til at fremme i saa stor Udstrækning som muligt.

Den Lov, vi gennemførte i December Maaned 1934, satte, som ogsaa den højtærede Minister har sagt, strengere Regler for den private Vareudveksling end den Lov, vi i Forvejen havde, og derfor var vi fra Venstres Side heller ikke tilfredse med det Indhold, Loven paa dette Omraade fik. Vi mente, at man her stillede sig alt for modvilligt, og at man stillede alt for strenge Krav, naar man forlangte en Godkendelse fra 4 forskellige Erhvervsorganisationer, som i mange Tilfælde, hvis de saa snævert paa Tingene, kunde have modstridende Interesser. Derfor var vi bange for, at dette skulde føre til en meget uheldig Administration paa dette Omraade. Vi havde, som sagt, ønsket en anden Affattelse, der gjorde det lettere og dog tog Hensyn baade til, at der skete en virkelig Forøgelse af Eksporten, og at de Handelsaftaler, vi nu engang havde indgaaet, opfyldtes. Selvfølgelig skal saadanne Forretninger være reelle Forretninger, Forretninger, som ikke er Humbugforretninger, og hvori der ikke er Svigagtighed, men som virkelig forøger Eksporten og derved skaffer yderligere Valuta til Landet til Indkøb af Varer, enten direkte eller indirekte. Det var vor Opfattelse, og det er ogsaa vor Opfattelse i Dag.

Men vi fik altsaa denne Lov, som gennemførte ret strenge og kraftige Restriktioner paa disse Omraader. Men jeg kan ikke se rettere, end at selv om Loven var streng, saa har den Administration, som har forvaltet Loven, været endnu haardere. Jeg kan ikke se rettere, end at Behandlingen af de Ansøgninger om Vareudveksling, som det private Erhvervsliv har indsendt til Valutakontoret, har været langsom og sendrægtig. Der er gaaet ca. 3 Maaneder, siden i hvert Fald de Ansøgninger, som er behandlet, er indsendt. Naar man staar over for at kunne gøre en Forretning og saa skal vente et helt Kvartal, inden man faar Besked desangaaende, tror jeg, at de, der har en lille Smule Forstaaelse af Handelsforhold, vil indrømme, at det er Vilkaar, man ikke kan fortsætte med, og det er,